

en ansvarsplacering i den pågældende sag vil kunne bidrage til at forebygge lignende ulykker.

Der henvises til en artikel fra Frederiksborg Amts Avis den 26. juni 1996.

Foreløbigt svar (18/9 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Til brug for besvarelsen af spørgsmålet har Justitsministeriet anmodet Statsadvokaten for Sjælland og Rigsadvokaten om udtalelser.

Når disse udtalelser foreligger, vil ministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 3576

Til justitsministeren (6/9 96) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren oplyse, hvad Schengenkonventionens artikler 46 og 47 konkret indebærer, og hvad der er baggrunden for, at ministeren vurderer disse artikler som så betydningsløse, at deres nummer end ikke er nævnt i ministeriets gennemgang af indholdet i Schengenaftalen fra den 3. april 1996?«

Begrundelse

Det undrer os, at der ikke i notatet er givet en redegørelse for disse artiklers indhold, når notatet i øvrigt er en gennemgang af konventionens enkelte bestemmelsers indhold.

Svar (19/9 96)

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Indledningsvis bemærkes det, at det af det i spørgsmålet omtalte notat af 3. april 1996 fremgår, at der heri er foretaget en gennemgang af de væsentligste bestemmelser og hovedprincipper i det samlede regelsæt inden for Schengensamarbejdet. I den forbindelse har Justitsministeriet ved flere lejligheder tilkendegivet, at der med henblik på fremsendelse til Folketingets Retsudvalg og Europaudvalg vil blive udarbejdet en mere detaljeret beskrivelse af dette regelsæt i god tid forud for, at der skal tages stilling til en aftale om Danmarks tiltrædelse af Schengensamarbejdet.

Ad artikel 46:

Artikel 46 i Schengenkonventionen har følgende ordlyd:

»1. I særlige tilfælde kan hver kontraherende part inden for rammerne af sin nationale lovgivning uopfordret meddele en anden kontraherende part oplysninger, der kan hjælpe denne med at retsforfølge fremtidige lovovertrædelser og forebygge strafbare handlinger eller handlinger, der udgør en trussel for den offentlige orden og statens sikkerhed.

2. Medmindre andet gælder i henhold til aftaler om samarbejde i grænseområder, indgået efter artikel 39, stk. 4, foregår denne informationsudveksling via et nærmere udpeget centralt organ. I særligt hastende tilfælde kan oplysninger i henhold til denne artikel udveksles direkte mellem de pågældende politimyndigheder, medmindre andet gælder i henhold til national lovgivning. Det centrale organ underrettes hurtigst muligt herom.«

Bestemmelsen omtaler således muligheden for, at der som led i det internationale politisamarbejde kan udveksles oplysninger mellem landenes centrale eller lokale politimyndigheder. Det fremgår i den forbindelse, at spørgsmål om berettigelsen af at videregive oplysninger afgøres efter reglerne i det videregivende lands lovgivning.

Af det anførte følger, at bestemmelsen i artikel 46 er i overensstemmelse med de regler, der i dag gælder for dansk politis videregivelse af oplysninger til udenlandske myndigheder. Det er således fast antaget, at danske politimyndigheder – på anmodning eller af egen drift – kan videregive oplysninger til udenlandske politimyndigheder, såfremt videregivelse sker i overensstemmelse med de danske regler om tavshedspligt, jf. herved straffelovens § 152 og §§ 152c–152f samt principperne i forvaltningslovens § 27. Ved vurderingen af, om en sådan videregivelse er berettiget, indgår derfor blandt andet formålet med videregivelse samt forholdene i modtagerlandet, herunder hvorledes oplysningerne må antages at blive anvendt i det pågældende land.

Ad artikel 47:

Artikel 47 i Schengenkonventionen har følgende ordlyd:

»1. De kontraherende parter kan indgå bilaterale aftaler om tidsbegrænset eller ikke tidsbegrænset udsendelse af polititjenestemænd til varetagelse af forbindelserne mellem de pågældende to staters politi (kontaktpersoner).